

Arrest

nr. 206 905 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 september 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 17 maart 2016.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Hazara te zijn. U ging nooit naar school en bent ongeletterd gebleven.

Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde u afkomstig te zijn van Chah-e Anjir (district Nad Ali, provincie Helmand) en daar tot uw komst naar Europa te hebben gewoond. U zei dat uw ouders acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gestorven zijn. U zou hebben samengewoond met uw jongere broer en zus en op de gronden van uw familie hebben gewerkt. Later begon u in de zaak van een Hazara te werken. De man vervaardigde ijzeren ramen en deuren, u leerde lassen. Herhaaldelijk zou u problemen met de in uw regio zeer actieve Taliban hebben gekend. Vier of vijf keer vroegen zij u voor hen te werken. U zou wapens moeten dragen. U weigerde telkens en uiteindelijk zouden zij u hebben ontvoerd. Maandenlang zou u gedwongen op de papavervelden van de Taliban hebben gewerkt. Op een dag zouden u en de andere arbeiders (vier mensen van de Taliban) zijn omsingeld door Afghaanse en Britse troepen. Jullie werden gearresteerd en naar de nabijgelegen Britse basis overgebracht. Toen jullie naar een andere plaats zouden worden overgebracht, werd het Britse konvooi overvallen door de Taliban en kon u ontsnappen, zo verklaarde u. U zou vervolgens hebben beslist Afghanistan verlaten. U vond een smokkelaar die de nodige regelingen trof.

U zei dat u in de vierde maand van 1387 (juni/juli 2008) uit Afghanistan vertrokken bent. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland waar u zestien maanden bleef. Vervolgens bent u naar Noorwegen gereisd. Uw vingerafdrukken werden er op 12 november 2009 genomen. U heeft er een asielaanvraag ingediend maar Noorwegen stuurde u na elf maanden terug naar Griekenland. U bent daar op 22 september 2010 aangekomen. In Griekenland was u nog eens een jaar. Daarna bent u via Italië en Frankrijk naar België gekomen.

Op 26 september 2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U was niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst of relaas kon staven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 6 november 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 16 september 2015 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. De asielinstanties kwamen daarbij tot de vaststelling dat u uw beweerde herkomst uit Helmand niet geloofwaardig maakte. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 17 maart 2016 een tweede asielaanvraag ingediend. U verklaart dat u eerder over een aantal zaken gelogen heeft en dat u deze keer de waarheid wil vertellen. U zegt dat u weliswaar van Chah-e Anjir afkomstig bent maar dat u de regio al op negenjarige leeftijd verliet. De Taliban waren toen in uw regio en uw vader had schrik dat ze u naar hun madrassa zouden brengen. Hij achtte het veiliger u het land uit te sturen. U ging met uw buurman naar Isfahan (Iran) waar u bij een schoenmaker, een vriend van uw vader, aan de slag kon. U heeft daar vijf jaar gewerkt. Daarna ging u naar Mashad, waar u twee jaar gewerkt heeft voor een andere persoon. Vervolgens vertrok u naar Teheran, waar u nog eens drie jaar verbleef. U werkte er als bewaker maar kreeg problemen met uw werkgever die u niet uitbetaalde. U nam wraak en beschadigde zijn auto. Vervolgens meende u dat u Iran maar beter kon verlaten. U sprak uw spaargeld aan en contacteerde een smokkelaar, waarna uw reis naar Europa begon.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren. U vreest daar het geweld van de Taliban. U zegt ook dat sjiieten er worden vervolgd. Bovendien heeft u niemand meer in Afghanistan. Uw moeder stierf bij de bevalling van uw zus. Uw vader stierf negen jaar geleden. Uw broer en zus, die in Chah-e Anjir waren blijven wonen, zijn twee jaar en twee maanden geleden naar Mashad verhuisd.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), foto's waarop u en uw vrienden en collega's in Iran te zien zijn, de enveloppe waarin deze stukken werden verstuurd, alsook medische attesten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u dan van nul moet herbeginnen en omdat u daar geen familie zou hebben (CGVS, p.13, 16). U zegt dat het er ook onveilig is (CGVS, p.13). Dit zijn evenwel motieven die niet ressorteren onder de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw verklaring als zou men in Afghanistan sjiitische moslims zoals u viseren (CGVS, p.16), merkt het CGVS op dat u louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in bepaalde regio's van Afghanistan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gewijzigde relaas dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag brengt. Met name uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Helmand, uw zagezegde jarenlange verblijf in Iran en het al dan niet bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, kunnen allerminst overtuigen.

Vooreerst dient te worden gewezen op de beslissing die het CGVS al op 6 november 2014 nam en waarin werd aangetoond dat u uw herkomst uit Nad Ali geenszins aannemelijk maakte. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS met het arrest van 16 september 2015. Hoewel u tijdens de eerste asielprocedure herhaaldelijk werd aangemaand een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, komt u pas bij uw tweede asielaanvraag met een gewijzigd en volgens u eerlijk relaas. Echter komt het CGVS heden nogmaals tot de conclusie dat u geen zicht biedt op belangrijke zaken en aldus een beoordeling van uw asielaanvraag in ernstige mate bemoeilijkt, waardoor u een nood bescherming wederom niet aannemelijk maakt.

Ten eerste verklaart u dat u wel degelijk van Nad Ali afkomstig bent maar dat u de regio al op negenjarige leeftijd verliet. Het CGVS herhaalt dat u uw herkomst eerder niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bovendien geeft u heden aan dat de beperkte kennis die u tijdens uw eerste asielaanvraag etaleerde u door Afghanen in Griekenland werd aangereikt (CGVS, p.14). Welke kennis of verklaringen authentiek zouden zijn, kan aldus onmogelijk worden uitgemaakt. Verder kan worden vastgesteld dat u geen geloofwaardig document neerlegt dat uw herkomst zou kunnen staven. U komt naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag aanzetten met een Afghaans identiteitsdocument (taskara) dat een zeer twijfelachtige indruk maakt. U zegt dat u na uw eerste asielaanvraag en na de negatieve beslissing van de asielinstanties uw broer en zus in Helmand contacteerde en dat zij dit document voor u geregeld hebben (CGVS, p.3). Het is niet aannemelijk dat dergelijk stuk, indien authentiek, in uw afwezigheid wordt opgemaakt. Bovendien blijkt het document te zijn afgeleverd op 22/12/1389, wat overeenkomt met 13 maart 2011, of ruim voor uw eerste asielaanvraag die u pas op 26 september 2011 indiende. Niet alleen stroken uw verklaringen niet met de inhoud van dit document, er kan ook worden opgemerkt dat u deze taskara al veel eerder kon hebben voorgelegd. De vaststellingen van het CGVS tonen het bijzonder relatieve karakter van dit document aan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst te herstellen. Voorts dient te worden opgemerkt dat u evenmin documenten aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u inderdaad lange tijd in Iran woonde. U blijkt louter in het bezit van enkele foto's, die evenmin kunnen overtuigen. Zo stelt u dat u daarop te zien bent met uw collega's in het atelier in Isfahan. U zegt ook dat u daar begon te werken toen u negen was en dat u daar actief bleef tot u op uw veertiende naar Mashad verhuisde. Echter, zoals het CGVS ook al tijdens het gehoor opmerkte, bent u op deze foto's ontegensprekelijk veel ouder dan veertien. U argumenteert dat u ziek was en er daarom ouder uitziet (CGVS, p.7), wat niet kan overtuigen. Dat u op veel latere leeftijd naar Iran bent gegaan en daar slechts enkele jaren geweest bent, kan aldus zeker niet worden uitgesloten. Voorts geeft u bij het begin van het gehoor aan dat uw Dari door het Farsi beïnvloed is (CGVS, p.2). Echter, op het einde van het gehoor noteerde uw advocaat slechts drie Farsi woorden, de tolk herinnerde zich nog een vierde Farsi term (CGVS, p.18). Ook uw taalgebruik levert aldus geen bewijs voor een zagezegd langdurig verblijf in Iran. Verder legt u ook geen (verblijfs)document neer waaruit zou blijken dat uw zus, uw broer of enig ander familielid in Iran zouden wonen.

Verder stelt het CGVS vast dat u uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw familie. Zo beweerde u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag nog dat zowel uw vader als uw moeder acht jaar daarvoor, dus in 2003, gestorven waren (verklaringen DVZ van 26 september 2011). Deze keer zegt u dat uw moeder stierf bij de bevalling van uw nu negentienjarige zus (CGVS, p.4, 13) en dat uw vader een jaar voor het huwelijk van diezelfde zus overleden is (CGVS, p.3, 4). U herhaalt dat u eerder gelogen heeft en deze keer alles naar waarheid vertelt. Het CGVS ziet evenwel niet in waarom u over dergelijke zaken geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Alleszins kan niet worden uitgesloten dat uw ouders nog in leven zijn. Ook over uw broer en zus bent u niet duidelijk. Waar u eerder nog aangaf dat het leeftijdsverschil tussen beiden twee jaar bedraagt (DVZ, verklaring van 26 oktober 2011, vraag 30), zegt u nu dat uw broer 27 is en uw zus 19 (CGVS, p.13). Opnieuw verklaart u dat u tijdens uw eerste asielaanvraag gelogen heeft (CGVS, p.14). Het feit dat u zelfs over dit soort zaken tegenstrijdige verklaringen aflegt, maakt een beoordeling van uw persoonlijke situatie onmogelijk.

Ook wat betreft de eventuele aanwezigheid van een familiaal netwerk, volhardt u in het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Tijdens uw eerste asielpprocedure beweerde u dat u een zeer kleine familie heeft. Op zich is dit al een opmerkelijk gegeven. In het algemeen zijn Afghaanse families niet zeer klein. U had het over een tante waarvan u zei dat u niet wist waar in Afghanistan zij woonde (CGVS, 27 februari 2013, p.11). Voor de DVZ verklaarde u ook dat uw neef J. K. in Duitsland woont (DVZ, terugnameverzoek van 28 september 2011, vraag 17). Tijdens een later gehoor herhaalde u dat nog eens (verklaring DVZ van 26 oktober 2011, vraag 29). Deze keer klinkt uw relaas weer helemaal anders. U ontkent dat u ooms of tantes heeft (CGVS, p. 11), dat van die tante heeft u eveneens "gelogen" (CGVS, p.15). U zou ook "zonder reden" gelogen hebben toen u zei dat u een neef in Duitsland heeft (CGVS, p.13). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen maakt evenwel weinig indruk. Nogmaals gevraagd of uw ouders dan geen broers of zussen hadden, antwoordt u: "Niet dat ik weet", "Niemand heeft me daarover verteld" (CGVS, p.11). Dergelijke ontwijkende antwoorden zijn geheel onaanvaardbaar en ongeloofwaardig. Als u voorts gevraagd wordt of u dan geen grootouders heeft, legt u andermaal zeer merkwaardige verklaringen af. U beweert niet te weten of zij nog in leven zijn. Als het CGVS u vraagt of uw grootouders in Nad Ali woonden, zegt u dat ze niet in uw regio waren, dat u het anders wel zou hebben geweten (CGVS, p.11). Waar ze dan wel woonden, beweert u niet te weten. U zegt en herhaalt dat Hazara's niet van Helmand zijn maar oorspronkelijk van andere regio's komen (CGVS, p.11). Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt van welke regio uw ouders en grootouders dan wel afkomstig zouden zijn, zegt u dat u een kind was toen u uit Afghanistan vertrok en dat niemand u daarover ooit verteld heeft. Het is geheel ongeloofwaardig dat u dit niet zou weten, te meer u aangeeft dat uw tien jaar jongere zus hiervan misschien wel op de hoogte is (CGVS, p.12). Bovendien kan gezien dergelijke vage en onduidelijke verklaringen niet worden uitgesloten dat uw ouders, uzelf en de rest van de familie inderdaad niet van Helmand maar van een andere provincie afkomstig zijn en dat u op deze plek nog heel wat familie en andere contacten heeft.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u herhaaldelijk onduidelijke en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw herkomst uit Helmand, uw verblijf in Iran en uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal netwerk waarop u in Afghanistan mogelijks kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Behalve de taskara en de foto's legt u nog medische attesten neer die door Belgische artsen werden afgeleverd. Deze houden evenwel geen verband met uw asielaanvraag en herstellen uw geloofwaardigheid niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, past verzoeker de verschillende elementen van de definitie van het begrip "*vluchteling*" toe op zijn eigen situatie.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.2.2. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 6 november 2014 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat verzoeker zijn beweerde herkomst uit Helmand niet geloofwaardig maakte.

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bij het arrest nr. 152 644 van 16 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende asielaanvragen, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek), aangeeft dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag, meer bepaald verklaart hij thans zijn regio van herkomst Chah-e Anjir, district Nad Ali, provincie Helmand reeds op negenjarige leeftijd te hebben verlaten om te verhuizen naar Iran en dus niet tot aan zijn vertrek naar België in de provincie Helmand te hebben verbleven. Verzoeker voert daarbij aan dat hij Iran beter kon verlaten nadat hij uit wraak op zijn werkgever diens auto beschadigde. Hij geeft tevens aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat hij daar geweld van de taliban vreest en oppert tevens dat sjiëten er vervolgd worden.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

2.2.2.5. Zo dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker thans nog steeds blijft voorhouden dat hij afkomstig is uit het district Nad Ali terwijl 's Raad 152 644 van 16 september 2015 reeds tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn herkomst uit het district Nad Ali, provincie Helmand (*supra*) besloot.

Bijkomend oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband op goede gronden:

"(...) Bovendien geeft u heden aan dat de beperkte kennis die u tijdens uw eerste asielaanvraag etaleerde u door Afghanen in Griekenland werd aangereikt (CGVS, p.14). Welke kennis of verklaringen authentiek zouden zijn, kan aldus onmogelijk worden uitgemaakt. Verder kan worden vastgesteld dat u geen geloofwaardig document neerlegt dat uw herkomst zou kunnen staven. U komt naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag aanzetten met een Afghaans identiteitsdocument (taskara) dat een zeer twijfelachtige indruk maakt. U zegt dat u na uw eerste asielaanvraag en na de negatieve beslissing van de asielinstanties uw broer en zus in Helmand contacteerde en dat zij dit document voor u geregeld hebben (CGVS, p.3). Het is niet aannemelijk dat dergelijk stuk, indien authentiek, in uw afwezigheid wordt opgemaakt. Bovendien blijkt het document te zijn afgeleverd op 22/12/1389, wat overeenkomt met 13 maart 2011, of ruim voor uw eerste asielaanvraag die u pas op 26 september 2011 indiende. Niet alleen stroken uw verklaringen niet met de inhoud van dit document, er kan ook worden opgemerkt dat u deze taskara al veel eerder kon hebben voorgelegd. De vaststellingen van het CGVS tonen het bijzonder relatieve karakter van dit document aan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst te herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u evenmin documenten aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u inderdaad lange tijd in Iran woonde. U blijkt louter in het bezit van enkele foto's, die evenmin kunnen overtuigen. Zo stelt u dat u daarop te zien bent met uw collega's in het atelier in Isfahan. U zegt ook dat u daar begon te werken toen u negen was en dat u daar actief bleef tot u op uw veertiende naar Mashad verhuisde. Echter, zoals het CGVS ook al tijdens het gehoor opmerkte, bent u op deze foto's ontegensprekelijk veel ouder dan veertien. U argumenteert dat u ziek was en er daarom ouder uitziet (CGVS, p.7), wat niet kan overtuigen. Dat u op veel latere leeftijd naar Iran bent gegaan en daar slechts enkele jaren geweest bent, kan aldus zeker niet worden uitgesloten. Voorts geeft u bij het begin van het gehoor aan dat uw Dari door het Farsi beïnvloed is (CGVS, p.2). Echter, op het einde van het gehoor noteerde uw advocaat slechts drie Farsi woorden, de tolk herinnerde zich nog een vierde Farsi term (CGVS, p.18). Ook uw taalgebruik levert aldus geen bewijs voor een zogezegd langdurig verblijf in Iran. Verder legt u ook geen (verblijfs)document neer waaruit zou blijken dat uw zus, uw broer of enig ander familielid in Iran zouden wonen.

Verder stelt het CGVS vast dat u uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw familie. Zo beweerde u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag nog dat zowel uw vader als uw moeder acht jaar daarvoor, dus in 2003, gestorven waren (verklaringen DVZ van 26 september 2011). Deze keer zegt u dat uw moeder stierf bij de bevalling van uw nu negentienjarige zus (CGVS, p.4, 13) en dat uw vader een jaar voor het huwelijk van diezelfde zus overleden is (CGVS, p.3, 4). U herhaalt dat u eerder gelogen heeft en deze keer alles naar waarheid vertelt. Het CGVS ziet evenwel niet in waarom u over dergelijke zaken geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Alleszins kan niet worden uitgesloten dat uw ouders nog in leven zijn. Ook over uw broer en zus bent u niet duidelijk. Waar u eerder nog aangaf dat het leeftijdsverschil tussen beiden twee jaar bedraagt (DVZ, verklaring van 26 oktober 2011, vraag 30), zegt u nu dat uw broer 27 is en uw zus 19 (CGVS, p.13). Opnieuw verklaart u dat u tijdens uw eerste asielaanvraag gelogen heeft (CGVS, p.14). Het feit dat u zelfs over dit soort zaken tegenstrijdige verklaringen aflegt, maakt een beoordeling van uw persoonlijke situatie onmogelijk. Ook wat betreft de eventuele aanwezigheid van een familiaal netwerk, volhardt u in het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Tijdens uw eerste asielprocedure beweerde u dat u een zeer kleine familie heeft. Op zich is dit al een opmerkelijk gegeven. In het algemeen zijn Afghaanse families niet zeer klein. U had het over een tante waarvan u zei dat u niet wist waar in Afghanistan zij woonde (CGVS, 27 februari 2013, p.11). Voor de DVZ verklaarde u ook dat uw neef J. K. in Duitsland woont (DVZ, terugnameverzoek van 28 september 2011, vraag 17). Tijdens een later gehoor herhaalde u dat nog eens (verklaring DVZ van 26 oktober 2011, vraag 29). Deze keer klinkt uw relaas weer helemaal anders. U ontkent dat u ooms of tantes heeft (CGVS, p. 11), dat van die tante heeft u eveneens "gelogen" (CGVS, p.15). U zou ook "zonder reden" gelogen hebben toen u zei dat u een neef in Duitsland heeft (CGVS, p.13). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen maakt evenwel weinig indruk. Nogmaals gevraagd of uw ouders dan geen broers of zussen hadden, antwoordt u: "Niet dat ik weet", "Niemand heeft me daarover verteld" (CGVS, p.11). Dergelijke ontwijkende antwoorden zijn geheel onaanvaardbaar en ongeloofwaardig. Als u voorts gevraagd wordt of u dan geen grootouders heeft, legt u andermaal zeer merkwaardige verklaringen af. U beweert niet te weten of zij nog in leven zijn. Als het CGVS u vraagt of uw grootouders in Nad Ali woonden, zegt u dat ze niet in uw regio waren, dat u het anders wel zou hebben geweten (CGVS, p.11). Waar ze dan wel woonden, beweert u niet te weten. U zegt en herhaalt dat Hazara's niet van Helmand zijn maar oorspronkelijk van andere regio's komen (CGVS, p.11). Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt van welke regio uw ouders en grootouders dan wel afkomstig zouden zijn, zegt u dat u een kind was toen u uit Afghanistan vertrok en dat niemand u daarover ooit verteld heeft. Het is geheel ongeloofwaardig dat u dit niet zou weten, te meer u aangeeft dat uw tien jaar jongere zus hiervan misschien wel op de hoogte is (CGVS, p.12). Bovendien kan gezien dergelijke vage en onduidelijke verklaringen niet worden uitgesloten dat uw ouders, uzelf en de rest van de familie inderdaad niet van Helmand maar van een andere provincie afkomstig zijn en dat u op deze plek nog heel wat familie en andere contacten heeft."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij een kind van 9 jaar was toen hij Afghanistan ontvluchtte waardoor hij totaal vervreemd is van het land, dat hij wel degelijk in Iran heeft gewoond en er vluchtte omdat hij niet "als slaaf" wenste verder te leven maar dat de commissaris-generaal, hoewel deze zelf stelt dat een verblijf van verzoeker in Iran niet uitgesloten kan worden, heeft nagelaten om "door te vragen over Iran". De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Bovendien komt het op grond van artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet in de eerste plaats toe aan verzoeker om zijn beweringen te staven en is het niet aan de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat uit zijn accent blijkt dat hij in Iran heeft gewoond, blijkt dat de tolk zich bij het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vier woorden herinnerde die verzoeker in het Farsi zou hebben gezegd en het gehoor voor het overige in het Dari heeft plaatsgevonden. Ook verzoekers eigen raadsman liet op het einde van het gehoor optekenen slechts drie woorden Farsi herkend te hebben in de uiteenzetting van verzoeker (administratief dossier, stuk 6, p. 18). Uit verzoekers taalgebruik kan aldus allerminst worden afgeleid dat hij langdurig in Iran heeft gewoond.

Waar verzoeker nog op gratuite wijze stelt dat het feit dat hij jarenlang in Iran en Europa heeft gewoond een objectief bewijs en indicatie is dat hij geen familieleden in het land van herkomst heeft en dat hij geen belang heeft om de waarheid achter te houden over zijn achtergrond en familiaal netwerk, merkt de Raad op dat geenszins kan worden ingezien hoe verzoekers verblijf in Iran en Europa zou kunnen gelijkgeschakeld worden met het gebrek aan familieleden in Afghanistan. De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook allerminst voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing weerleggen.

2.2.2.6. Verzoeker voert aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar geen familie heeft en omdat hij er terug van nul moet beginnen (administratief dossier, stuk 6, p. 13 en 16). Hij geeft tevens aan dat het er onveilig is (administratief dossier, stuk 6, p. 13). Er dient evenwel met de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat deze door verzoeker beschreven (potentiële) moeilijkheden en vluchtmotieven geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zodat zij niet kunnen gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

Verzoeker verwijst ten slotte naar het feit dat personen behorende tot de sjiitische etnie gevisieerd worden in Afghanistan (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden: *“Wat betreft uw verklaring als zou men in Afghanistan sjiitische moslims zoals u viseren (CGVS, p.16), merkt het CGVS op dat u louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.”*

Verzoeker voert aan dat hij wenst te verwijzen naar *“de algemene landen informatie over de situatie van hazara's in Afghanistan”* en vooral Hazara's die *“in de provincies”* wonen, maar laat in het geheel na in *concreto* uiteen te zetten waarom er in zijn hoofde sprake zou zijn van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen allerminst ernstig is.

2.2.2.7. Verzoeker stelt nog dat hij volkomen getraumatiseerd is. De Raad merkt evenwel op dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer hem gevraagd werd om zijn vluchtrelaas uiteen te zetten. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker, noch zijn raadsman op enig moment melding hebben gemaakt van eventuele psychologische problemen waarmee verzoeker zou te kampen hebben.

Verder laat verzoeker in zijn verzoekschrift na *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met zijn profiel en zijn laaggeschooldheid, noch waar het Commissariaat-generaal zich zou bedienen van een standaardantwoord.

Van verzoeker kan, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, wel degelijk worden verwacht dat hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* kan aantonen. Dat hij al 10 jaar in Europa zou wonen wijzigt niets aan het feit dat de vrees voor vervolging in geval van een terugkeer duidelijk moet worden aangetoond. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon.

2.2.2.8. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Afghanistan om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Nad Ali in de provincie Helmand, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER